

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Den vakte knud, eller Bombardementets muelige Følger

Citation: Baggesen, Jens: "Den vakte knud, eller Bombardementets muelige Følger", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 214. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid87058.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Den vakte knud, eller Bombardementets muelige Følger.

Til Slotsfuldmægtig Øhlenschläger paa Fredriksberg,
Paris, 1807.

⌘ O! du, som staaer i Krig og Fred
Paa gamle Been, hvor unge gled:
I kongelige Forgemakker -
I Kirken baade for og bag -
Paa Bakkehusets Dueslag -
Paa Fredriksbergs og andre Bakker!
Du, som er bleven ved at staae
Paa Christians den bratte Skraa,
Til dine Hovedhaar blev graa!
Som derfor og han stoler paa,
Naar han maa selv fra Huset gaae,
For andre Ting at tage vare;
Og overlader tillidsfuld
Sin Seng, sin Stol, sit Sølv, sit Guld,
Sit Kobber, Tin, og, saa at sige:
Sit hele Fredriksbergske Rige
Som Opsynsmand og *mægtig-Fuld*
I Freden trolig at forvare,
Og selv i Krigen at forsvare -
Til hvem han i den sidste Tid
Især saa ganske slog sin Lid,
215 At han sit Hof, sin halve Hær,
Og Vagt, paa dig alleene nær,
Omtrent halvtredsindstive Miil
Lod gaae fra Fredriksberg til Kiel;
Og (da det lod, som Elbens Bred
Blev truet med lidt Fiendtlighed)
Omsider ogsaa selv gik med,
Dig ladende blandt Træer og Steene
Paa Slottet ganske mutterseene;
Forvisset om, du troe blev ved
At staae som Fuldmagt paa dit Sted -
Og at du vilde holde Stand
Mod Fanden selv og Engelland -
Det, du da rigtig ogsaa holdt,
Imens din Datter tabte Modet,
Og selv i dine Sønner Blodet
To hundred Miil derfra blev koldt.

⌘ O du, blandt Siællands Admiraler
(Skiøndt Fredriksberg alleene veed
Om din Bestalling der Beskeed,
Og Dagen aldrig om dig taler)
Den, paa hvis Tordenskioldighed
Og Juulbeen Fladen eene leed -
(Jeg meener nemlig den i Graven,
Som giennembugter hele Haven,
Der er en Flaade, hvor det gaaer,
Skiøndt den af Joller kun bestaaer),
Tilgiv, at jeg dig svagt kun maler
Min hele Siæls Erkiendtlighed
For din urokkelige Standen
Paa Fredriksberg mod Engelsmanden,
Der virkelig var værr' end Fanden -
Og for det kongelige Brev,
Du mig om denne Standen skrev!

216 Tilgiv, at jeg dig nogensinde
Skrev i ubunden Prosa til!
Fra nu jeg i det mindste vil
Ærbødigen med Omhu binde,
Hvad jeg om Livets Sorg og Spil,
Om Fred og Krig og andet skriver
Min herlige *Mecenas* til
(Skiøndt ligefuldt det Prosa bliver).
Thi, sandelig! hvis nogen slig,
Han være Hertug eller Graver,
Prinds eller Bedmand, Fordring haver
Paa mine smaa Naturens Gaver,
Min gamle Fader! er det dig!

☞ Er du ei den, som, mens de Lærde
Mig lode, lig en gammel Pen,
I Snaus paa Gulvet slænge hen
Imellem Stumper, intet værde,
Da sidst jeg hiemme gik igien,
Mig smukt tog op, et Lys lod hente,
Og endte mig derved og vendte
Saa længe, til du grant erkjendte,
Jeg var den gamle Baggesen?
Gav du mig arme Flygtning ikke
Hver Søndag gjæstfrie Mad og Drikke;
Ja! lod endog mig leve flot
Paa dit guddommelige Slot,
I Snuustobak og Risinggrød,
I Hestepærer, Æblekiød
(i Æbler, Pærer, vil jeg sige,
Og Hestekiød) og Saft tillige
Fra Brænde, fra Bordeaux og Rhin,
For ei at sige Brændeviin?
Var du ei den, der gav mig atter,
Hvad jeg fortydskt, forfranskt, forstemt,
217 I Livet næsten havde glemt:
Den gode gamle danske Latter?
Og var det ikke just din Datter,
Der lærte mig til Tid og sted,
Langt bedre end de græske Muser,
Hvis Navne jeg ei længer huser,
De Taarer, den bør salttes med,
Hvis den skal holde sig hernelen,
Og ikke tabe næste Dag
sin Duft, sin Pirren og sin Smag
For hende, mig og Evigheden?
Var ei den Mand, som mig en Bøn,
Jeg bad fra Barnsbeen af i Løn,
Med allerheftigst Andagtslue:
(Som Simeon engang Guds Søn)
Med disse Øine selv at skue - *)
Den Mand (iblandt mit hele Kiøn
Den blideste!), som denne Bøn
Opfyldte mig, paa Hosesokker,
Med Maanens Smil og Solens Lokker,
Netop din egen Svigersøn?
Var du, blandt alle Mecenater
Og Kiøbenhavnske Kammerater,
Ei den, som, da, paa Vognen sat,
Jeg til min franske Grav tilbage
Landflygtig atter maatte drage,
Den eeneste, der med sin Hat
Mig vinkte grædende: God Nat?
Er du ei den, som, nu jeg ligger,
Jeg arme døde rige Mand,
I Luen her, og om lidt Vand

Fra det saa kiære Fødeland,
For lidt at lædske mig min Brand,

* 218

∞ Omsonst i Sneese Breve tigger,
Der eene kiærlig svarer mig?
Og giver mig, med smuk Indfletning
Af mangel viis og faderlig
Opmuntring og Irettesætning,
Den allerførste troe Beretning
Om den utrolig store Sving,
Den Storm, det Overfald, den Skiænden,
Den Skyden, Plyndren, Myrden, Brænden,
I Nærheden af Pustervig,
Hvormed den ublu, tykke, store
Nutidens babylonske Høre
(Der aftvang Engelland en slig)
Har evig brændemærket sig
I den i Hast mod spæde Glutter
Og Mændforladte kiælne Putter
I Fredens Skiød begyndte Krig -
Hvis skam for Ypperen, og Ære
For os (som Tiden snart vil lære),
Hvis Vækken af den gamle Knud
I Bombers og Kanoners Skud
Jeg Stakkel maatte her undvære?
Er du, desuden, ikke *min*,
Ja selv endogsaa, som det lader,
En meget større Digtters Fader?
Er ei, naar jeg igiennemblader
Min Himmel og dens Perlerader,
Zlitt Hiertes Aftenstjerne *din*?

∞ O! hvis til *dig* jeg ikke rimer
Min Graad og Latter, Sorg og Skiærts,
Saa kommer den blandt alle Timer,
Jeg frygter mindst, saa jeg besvimer,
Saa *Frimans* Klokke for mig kimer,
Og ieg gjør aldrig meere Vers.
219 Den kommer ei - veer ikke bange!
Døe kan jeg sikkert, som saa mange;
Min Puls engang kan gaae i Staae,
Og Hiertet holde op at slaae -
Men Tak Tre-Fire, Tak din Datter,
Saa længe disse, hun især,
Min Muses blandte Graad og Latter
End have nogenlunde kiær,
Mit sidste Suk i Sangens Pine
Skal rime paa dens ny Seline -
Min sidste lydelige Tak
Skal rime paa din Snuustobak -
Mit sidste Muk i Musens Hikke
Skal rime paa din Datter Fikke -
Mit sidste Vers-Halleluja
Skal rime paa Fru Lilia -
Og, naar sig paa dets Tvillingvinge
Til Himlen hævet har min Siæl,
Skal, hvor jeg ogsaa her paa Jorden,
Nær eller fiern, er jordet vorden,
Hvergang I mig et sødt, „Sov vel!“
I Eders Minniskaaler bringe,
Hvergang I gaae med tunge Fied,
Mens Fredriksbiergets Klokker ringe,
Paa Kirkegaarden op og ned,
End mine Been i Graven klinge!

Hvor der er Ekko, er jeg med.

☒ Nu til mit Svar paa dine Breve.
Det sidste blot jeg faaet har,
Der fra Oktobers sidste var -
Gud veed, hvor de to andre bleve.
Jeg seer deraf med Fryd, som sagt,
At du har holdt i Krigen prægtig,
Som dannerkongelig Fuldmægtig,
220 Din Vice-Majestæt ved Magt -
Og at - hvad jeg dog neppe troede,
Da sidste Gang jeg saae dig i
Det Stræde, hvor du veed, jeg boede,
Gaae Frue-Kirketaarn forbi
(Hvis Spiir var netop nylig ziiret
Med Messing, Kobber, Jern og Guld) -
Du, trods dit hvide Hoveds Uld,
Ei blot har overlevet Spiret
Og dets forgyldte Næses Huld,
Men hele Kirken; og at samme
Har maattet ligge under Muld,
Endogsaa før din Hattepuld,
Som Himlen intet Skud lod ramme
(Skiøndt den var Fienden vel saa nær
Som Frue-Taarn, og Spiir især).
Saa - hav den Tanke tidt for Øie!
Saa gaaer det ofte med *de Høie!*
De trodse Himlen, Jordens Dom,
Og falde, før man seer sig om;
Imens den Lave tidt staaer sikkert,
Og seer dem dratte, med sin Kikkert.
Saa gaaer det ogsaa - see kun til! -
Med Overmagtens kaade Spil:
Naar ned i Grums og Gruus og Smalder
Det store Babels Frue falder,
Der reed paa hele Verdens Ryg,
Skal Danmarks lille kydske Pige
Hen over det nedsiunkne Rige
Paa Fredriks Jolle seile tryg!
Den Styrtning af vor Frue-Kirke
Vil mangen Møes Befrien virke,
Og sætte mangen Jomfrue Krands
Paa Hov'det i politisk Dands -
221 Hvem veed, om Faldet af vor Frue
Ei alt gav mangen Pige Hue?

☒ Jeg holder efterrettelig
Mig slige Varsker af vor Herre
(Der ellers frugte lidt, desværre).
Naar Satan stundom frister mig
Paa Spidsen af mit Marly-Tempel,
Og hvisker til mig, for Exempel:
"Du kunde gjerne svinge dig
"Lidt høiere! Naar du dig reiser
"Paa dine Bagbeen op, og kneiser,
"Saa, troe mig, er du ikke lav!
"Du ligger altid ber paa Landet,
"Skiøndt du blev fød til noget andet -
"Roe dig lidt ud paa Verdens Hav!
"Hvis du dig en Slags Mine gav,
"Og gjorde noget meere Jav
"Til Hest og Vogns paa lange Reiser,
"Du kunde maaskee bliver Keiser -
"Om ikke just, som den Krabat,
"Der halvveis var din Kammerat,
"I denne Verdens saste Lande,

"Saa dog paa Poesiens Øe
"Midt i den tomme Spanskesøe,
"Der flyder rundt omkring din Pande!"
Ved hver en saadan Leilighed
Jeg giver Satan kort Besked,
Og svarer lumske Fristermanden:
"Gaae med dit Keiserdom til Fanden!
"Sving dem, som i et forsisk Hop
"Til slige Tilbud sige Top,
"Saa høit du vil, i Veiret op!
"Du faaer mig aldrig til at spanske;
"Jeg bliver ved det lave danske!"
222 O! hvo du er, som kneiser, skielv!
Du være Herre, være Frue,
Du være Hat, du være Hue,
Du være Tyrkisk Turban selv,
Som Keiser Selim! - O! min Fader!
Der ligge nu de høie Gader
Med lærde Professorer i,
Trods deres nye Theologie,
Persepolitik, Astronomie,
Jurisprudenz og Poesie,
Oplysning og Philosophie -
Mens denne Gang og Ildebranden
Paa Kirkepladsen, som den anden,
Gik Bispens Hjørnehuus forbi,
Som der var simpel Guds frygt i!
Der ligger alle de høibaarne
Herr Nicolais og Slottets Taarne!
Vor Frues Taarn, der ligger du!
Hvem veed, hvis du kun havde været
En fem Fod høit om ufortæret,
Som min Papa, der saae med Gru
Dig falde - du ei stod endnu?

⌘ Hvad Got ved Ildebrande vanker,
Er i det mindste slige Tanker!
Saa, hvad der river ned vor Krop,
Tidt herligt bygger Siælen op -
Saa Sygeleiet her mig giver
Det friske Mod, hvormed jeg skriver -
Saa takker jeg min bittre Qval,
At jeg kan gjøre mig lidt gal;
Og Musen, mens jeg selv maa græde,
En Smule Lystighed tilstæde
Paa Lunets overgivne Bal,
I dette Riimbrevs Perial -
223 Hun kiender Taarer blot i Glæde.
Man derfor, ak! kun sielden seer
Den stakkels Glut sit Øie væde -
Men nu, naturligviis, hun leer;
Thi jeg har selv og tabt ved Branden
Saa got mit Eie som en anden;
Ja, naar man seer sig til, maaskee
Meer end I andre allesammen!
Da Brummers Magasin, o Ven!
Med al min Nynnen, al min Stammen,
Min skrevne Fryd, min trykte Gammen,
Min Ilias, min Odyssee,
Som Rygtet gaaer, gik op i Flammen;
Og uden at jeg selv som I
(Der stod' og saae dog denne Lue)
Mit eget Livs Fyrværkerie
Med egne Øine kunde skue.
Dog ikke dette blot, desværr!
Og den udødelige Hæder,

Som blev til Røg; men ak! især
De tolv Rixdaler jeg begræder,
Som Brummer gav mig for hvert Ark
Af min udødelige Qvark,
Og som han, trods sin Forlagsiver,
Mig neppe nu sor Asken giver!

✂ I Herrens Navn! hvis det er sandt
(Og Neergaard ei har sagt mig Tant),
Hvis denne tredde Gang og hendte,
At hvad jeg skrev i Danmark brændte,
Skiøndt ubrændt selv - min gamle Pen
Jeg altsaa maa taalmodig skiære
Paa ny, og skrive om igjen
Til min og Fædrelandets Ære,
Hvad jeg i Modersmaalet skrev
224 Og hidtil trykt og utrykt blev,
Hvis man dermed vil overbære,
Og Brummer ellers, stakkels Mand,
Det nu, som før, betale kan.
Hvad ei kan anderledes være,
Man uden Knurr maa taalig bære.
Saa vil jeg gjøre ved mit Savn;
Saa gjør vel og i Herrens Navn
Det pludselig beskudte, tændte,
Nedstyrtede, til Aske brændte,
Nu hele Verden vidt bekiendte
Standfaste, brave Kiøbenhavn.

✂ Saa ville vi tilsammen gjøre,
Med ufortrøden Flid og Sveed:
Taalmodigen paa nye opføre,
Hvad vore Fiender reve ned,
Det være Slotte, Taarne, Gader,
Epistler, eller Iliader,
Ja selv *Giengangere*, min Fader,
Om mueligt paa det samme Sted;
Kun mindre høit, og meere varligt;
Kun meere dybt, og meere fast;
Og altsaa noget meer forfvarligt,
Naar Fienden kommer i en Hast»

✂ Jeg har, som du, ei heller Næsen
Ved denne Næsestyver tabt.
Jeg troer endog, det hele Væsen
(Skiøndt vi maa leve nu lidt knapt)
Har skiænket, skiænker, og vil skiænke
Vort Land den Jernets Kraft igjen,
Som bunden af den gyldne Lænke
Lidt efter lidt i Fred sov hen.
Jeg troer, Bellona, ved at røve
225 De Kugler, som, mens der var Fred,
Vi blot i Drømme legte med,
Har vakt den gamle Danske Løve.
Jeg troer, at den vil reise sig
Mod Dyrets Horn forfærdelig -
(Du veed, at jeg vor næste Fiende
Just meener ei med dette Dyr,
Hvis Herredom jeg spaaer en Ende,
Naar atter Friheds Morgen gryer -
Dets Horn er saare let at kiende
Fra dem paa hver en anden Tyr)
Jeg troer, en anden Knud den store
Vil eengang i dets Bringe bore
Den Hevnens skrækkelige Kloe,
Som hærdedes i blodig Jammer,

J Krigens og i Nastronds Flammer
Ved Odins gamle Heltetroe -
Jeg troer, at Thors den tunge Hammer
Er fundet midt i Fredens Roe
paa Dovre, mellem Granestammer
Af dem, som Fieldene beboe -
Og at den slangens Pande rammer,
Hvorhen sig Ormen og vil snoe!
Jeg troer, at Tabet af vor Flaade
Opløser Eddas gamle Gaade,
Og at det stærke Tordenskrald
I Nord betyder Lokes Fald -
Jeg troer, at Baldur er i Live -
Hvad *troer?* jeg veed det! Baldurs Nik
Har rystet mig i *Fredriks* Blik;
Jeg under Sneens hvide Bryne
Har seet hans Øies Hekla lyne
Mit Danmarks Fiender Dødens Piil,
Og Danmarks Ære Livets Smiil.
Jeg veed, dets Flamme vil opløde
226 Hvert danskt og norskt og holstenskt Bryst
Til gamle Fædres Heltelyst,
Til Kamp og Seir i blodig Dyst,
Til Hevn for dem, hvis Taarer fløde,
For dem, som plyndredes, som døde,
Til Hevn for Fredens Pagt, de brøde,
Som den, der brænder i mit Bryst!
Kun ønsker jeg, at ei vor Ild
I denne Kamp maa fare vild,
Og at vor Hevn ei maa miskiende
Vor og den hele Verdens Fiende!
Som ak! desværre, let kan skee,
Da man, hvor hele Lande brænde,
For Damp kan næsten intet see.
Jeg troer desuden (for at vende
Tilbage til den Stie, hvorpaa
Jeg hidindtil lod Pennen rende
I dette simple Brev) som saa:
Hvad angaaer dette Timelige,
Som vore Fiender blev til Priis,
Vor Flades, Holms, og, saa at sige,
Vor halve Herligheds Forliis:
At man engang, med færre Penge,
Og hvad man kan for Penge faae,
Mahonisofer og Senge,
Samt Speile, let itu at slaae,
Med færre Skibe selv, som trænge
Til Stang og Bom og Mast og Raa -
Med færre Toug at fire paa -
Med færre Reeb, sig selv at hænge -
Paa nye Snekker, nok saa smaa,
Vil fleere Tordensktoldske Dreng
Og fleere Hvidtfeldshelte faae -
Hvis ei derhjemme, tykke, feede,
Med Kiæver som to Paaskeæg,
227 Skiøndt uden Haar og uden Skiæg,
De ligger alt i deres Rede.
Taalmodigbed! Om en Snees Aar
Da vil man see, hvad her jeg spaaer!
Da vil man see, hvad du og flere,
Mens Vesterbroe sig lod rasere,
Og Byen lod sig bombardere
Af Engelskmanden udenfra,
Sig foretog, for at bøde
Paa Tabet af de Folk, som døde,
Og lindre Taarerne, som fløde

Derindenfor, etcetera.
I slig en Huxlumhei og Hede,
Naar Luxuslegen er forbi -
Naar de, som sov til Klokken ti,
Maa, vaagne, selv om Morgnen svede
Naar man gier Ævret over i
Den nyeste Philosophie,.
Og selve Kirkens Kleresie
Har ikke længer Tid at bede -
Naar hver en Haveplads er frie,
Og alle Plankeværker nede -
Naar man til fremmet Slikkerie
Og engelsk Sennep selv faaer Lede -
Saaer ikke Kørvel, Sillerie,
Salat og andet Pillerie
I ordentlig afstukne Bede,
Men frit, i Fleng, paa Mark og Hede,
God ærlig siællandsk Rug og Hvede,
Som der er Kraft og Næring i -
I slig en Larm, hvor man før Resten
Har ikke Tid at spørge Præsten:
Hvad man skal gjøre her og der,
Hvor Mod og Manddom nødig er,
Man griber til de første Vaaben,
228 Og, uden først at skikke Bud,
Man render ind, og render ud,
Hvor Leilighedens Dør er aaben,
Til Landets Forsvar, Skud paa Skud.
Enhver gjør sit, og ingen sover
Ved hvad han gjør; man springer over
Hver Bagatel, endog i Spas;
Thi, naar i Stuen Loftet brænder,
Og Himlen over Sengen tænder,
Tillader Tiden ikke Fias.

☒ Det smerter mig, jeg var der ikke
Ved denne Lynildsleilighed,
For i de Tordenøieblikke,
Da Frue-Kirketaarn faldt ned,
Elektrisk - ikke blot for Sproget
(Som her i dette Rimespil),
Men ellers og at gjøre noget,
Som der er sielden Mage til:
Der ikke blot i mine Breve
Mig kunde mueligt overleve,
Men i hver anden Art af Liv
Og patriotisk Tidsfordriv -
En *Pophamborer*, for Exempel,
Med Hammergudens eget Stempel;
En lille *Tordenskiolding*, just
Af samme Sort som min August -
Der kunde blive det paa Vandet,
Som han (hvis ellers ikke Nød
Ham volder en for tidlig Død)
Engang vil blive vist paa Landet.

☒ Jeg haaber, du har faderlig
I denne Post erstattet mig
Og tænkt paa Hevn for Danmarks Rige
229 Med Præstens eller Degnens Pige,
Hvad veed jeg? - I en saadan Ild,
Hvor alt sig patriotisk skynder
Paa Brink og Bakke, Loft og Tag,
I Hønsehuus og Dueslag,
Hvor Bombarderingen begynder,
Og hvor det hedder: "Nu! vær snild!"

Kan let en ærlig gammel Synder
Endog med Enker fare vild.

∞ Du bliver rød paa mine Vegne
Maaskee ved denne Leilighed,
Formedelst den Letsindighed,
Hvormed jeg vender op og ned
Paa Piger, Enker - og hvormed
Jeg i min Overgivenhed
Behandler Præster selv og Degne,
Og hvad man ei bør spøge med?
Du studser ved min vilde Latter,
I det jeg taler om et Jav,
Hvori saa mangen Søn og Datter
Af mine Fædre fandt en Grav,
Og jeg min egen, sem Forfatter -
Du spørger: "Hvor er Baggesen,
"Uskyldighedens ømme Ven,
"Blodfienden af Uteerligheder,
"De kydske Gratiers Tilbeder,
"Og hvad i Vers han ellers hedder,
"I disse Stropher kommet hen?
"Jeg ikke kiender ham igien!
"Hans Spøg var ellers saa blufærdig,
"Saa peen, og selv Prindsesser værdig;
"Hans Spøg med Kiærlighed især
"Var næsten andres Alvor værd;
"Hans Amors, som hans Satyrs Piile
230 "Var spæde, halve, skielmske Smile;
"Han sielden spændte Buens Bast
"Saa stramt, at den i Latter brast;
"Og klang og lydt hans hele Kogger,
"Gik Lyden aldrig dog til Skogger.
"Hans overgivne Spas var før,
"Trods al dens Galskab, stedse tugtig,
"Af Veemods Dug endog lidt fugtig,
"Og ingensinde ganske tør -
"Ifald man ogsaa fandt Forskiælligt
"For dristigt i hans sidste Spøg
"(Som nu er gaaet op i Røg),
"Var dog det Hellige ham helligt!
"Selv i den Bog, hvori hans Pen
"Imellem dens og andres Grave
"I Sanders og i Pavels Have
"Som Spøgelse gik lidt igien,
"Han vidste det saa fiint at lave,
"At mangen Provst med Pibekrave,
"Og selve Bispen blev hans Ven.
"Hvor er han bleven saa forandret?
"Hvorhen er denne gode Vens
"Tilforn saa kydske Muse vandret?
"Nu ligner den jo dens og dens!" -
Hold op! og hør mig først, min Fader!
Hold op at rødme for din Jens!
Saa skyldig han dig ogsaa lader,
Er Skylden her dog ei hans Pens,
Hans Hoveds - ei engang hans Hues -
Endsige Hiertets (der er frit
For alt letsindigt Sort paa Hvidt),
Men eene den fordømte *Snues*,
Og *din*, og - om du vil - vor *Frues!*
Du skriver mig, som ligger her
I sengen, Døden ganske nær,
231 Og altsaa langt fra Haand i Hanke
Med nogen lystig Verdens Tanke:
"Hvorledes selv vor *Fru* faldt,

Imens du stod" - og uvilkaarlig
Jeg tænkte, ved mig selv, alvorlig:
Hvem veed, da selve hun faldt ned,
Saa skabt til Trods i hver Bataille,
Saa spids i Næse, skarp i Taille,
Saa smal for oven, nedens bred
Som nogen i vor Christenhed -
Om ei af Marmor just, som andre,
Som Ilden selv ei kan forandre,
Saa dog ei heller just af Krud,
Der fanger Ild ved første Skud -
Saa kneisende, saa høit paa Straaet,
Saa Næsen op, og Nakken ned,
Urokket og (saa vidt jeg veed)
Urokkelig, paa samme Sted,
Hvor hun fra Barnsbeen havde staaet -
Ei længer ung - hvad siger jeg?
Min Farfars Faer har hørt blandt andet
Det Spørsmaal i en Juleleeg:
"Hvem er den største Fru' i Landet?"
Min Mormors Moer, da hnn stod Brud,
Var "som vor Frue" majet ud -
Hvo veed, saa blev jeg ved, alvorlig,
Som sagt, aldeles uvilkaarlig,
At tænke (thi du skriver saa,
Min Fader, uden dig at rose,
Og uden andre Folk at skose,
At, for din Mening at forstaae,
Man selv og noget tænke maae -
Især, naar hvad du peger paa,
Sig hæver i det himmelblaa,
Din Stil er ikke Fod i Hose) -
232 Hvem veed, da selve hun faldt ned
I den almindelige Lue,
Hvor mangen anden mindre Frue
Og Fruerpige der faldt med -
Af Skræk i al Uskyldighed -
Og, om ei ganske faldt, dog gleed?
Den Tanke synes mig naturlig!
Du trykker Modersmaalets Byld -
Det er ei min, men Sprogets Skyld,
Ifald du finder den figurlig.
At Digt'ren tugtig skrive maa
For aldrig at forarge Næsten,
Deri jeg enig er med Præsten;
Men paastaaer og derhos, at Næsten
Som Læser bør mig kydske forstaae!
For Resten hvad jeg i min Iver
Om Leilighedens Griben skriver
Til alleslags herkulisk Daad,
Er ei løsagtig Spøg, min Fader!
Saa lidt som (hvad jeg ogsaa hader)
Qvindagtig feig unyttig Graad,
Der ofte blot gier Pennen vaad:
Sipsippennipskhed blot i Lader,
Og dum og kiedsom Ord-Moral,
Hvorved jeg kunde blive gal!
Det er frimodig Aabenbaring
Af Genius og af Erfaring!
Mit Lune, jeg ei nægte vil,
Gjør Kattespaser af og til;
Det lystre ingen Verdens Tugter,
Det bryder sig om ingen Tvang
I tusind underlige Bugter
Det gaaer sin egen skiæve Gang -
Hvad *gaaer*? det gaaer aldeles ikke

Det smutter ind, det smutter ud,
233 Snart der, hvor Maanens Jomfrublikke
Tør stirre, snart hvor Solens Gud
Sig blot tillader lidt at kikke;
Det smutter ud, det smutter ind
Igiennem Vinduer og Dørre,
Let som den unge Piges Sind,
Og paa det vaade, paa det tørre,
Saa flygtigt som en Vestenvind -
Med Overgang fra Graad tit Smile,
Fra høit til lavt, fra Mol til Dur,
Fra Krigens Spyd til Elskovs Pile,
Som den sig bølgende Natur -
Det gaaer ei Skridt med gamle Koner
I Sprog af Brockmands Huuspostil,
Men hopper, springer, balleroner
Med Versets Ord-Cameleoner
I et bestandigt Vexespil,
Igiennem alle Livets Toner,
Som Metret eller Rimet vil -
Men naar man hører rigtig til,
Trods al min Gøglen i Diskanten,
Er streng i Bassen Dominanten,
Ja selv lidt tragisk, om man vil.
Den oventil trilleerte Tanke,
Jeg i hvert Hoved i vort Nord
Og i hvert Hierte vilde banke,
Den klinger saa med andre Ord,
I hvilke Bassen eene skralder:
Naar med Allarm og med Rabalder
Paa denne vixelrige Jord
Conventionsens Frue falder
Og Kunstens Orgelværk forgaaer;
Naar Vinterstormen ned i Smalder,
Hvad høit der op mod Skyen naaer,
Hver Sommerfugl og Spiir nedslaaer -
234 Trods lave seen og sneehvid Alder
Naturens gamle Fuldmagt staaer
Som Organist og Atterdanner
Af nye Hunner, nye Hanner,
Der spiire frem i næste Vaar,
Naar Qvistene paa ny sig knoppe,
Og naar i aftenrøde Toppe
Fredsnattergalen atter slaaer!

⊗ Og hermed vil jeg Brevet sende;
Thi det fik ellers aldrig Ende.